

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Ing. L. A.,
trvale bytem U Z. s. 4080, Z.
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2017, č.j. 500 614 013/315-AHN

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 20. 11. 2017 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2017, č.j. 500 614 013/315-AHN (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 8. 2017, č.j. R-4. 8. 2017-428/500 614 013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla žádost žalobce o dorovnávací přídavek pro nesplnění podmínek ustanovení § 106a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„ZDP“), a to s přihlédnutím k čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 228/1993 Sb. – dále jen „Smlouva“) uvedeném v příloze č. II nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení 883/2004“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí s přihlédnutím k uplatněným námitkám. Předně shrnula genezi související důchodové věci, v níž rozhodovala o nároku žalobce na dílčí starobní důchod z českého systému důchodového pojištění (žaloba v této související věci je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 Ad 12/2017).
3. Dne 21. 6. 2017 si žalobce požádal u OSSZ ve Zlíně o dorovnávací přírůstek od data nároku podle § 106a ZDP, v níž uvedl, že starobní důchod v ČR pobírá ode dne 1. 1. 2015 a starobní důchod v SR ode dne 14. 6. 2012.
4. Žalovaná poukázala na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 106a odst. 1 ZDP a dále shrnula obsah správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce byl v době ode dne 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 po celou dobu výdělečně činný pouze ve Slovenské republice a potřebný jeden rok pojištění podle českých předpisů nezískal. I když tak žalobce ze všech podmínek pro vznik nároku na dorovnávací příspěvek splnil první podmínku (získání 25 let československé doby pojištění), druhou podmínku nesplnil, a proto nemá nárok na dorovnávací příspěvek.
5. K námitkám žalobce dále žalovaná uvedla, že je vázána při své činnosti zákonem a mezinárodními akty, a nemůže tak vyhovět účastníku řízení jen proto, že se cítí diskriminován. Tvrzení žalobce, že mu byla upřena postupem žalované základní práva, lze v daném kontextu pokládat za zcela nepřiměřené a neodůvodněné. Práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří se žalobce může domáhat pouze v mezích platných zákonů.
6. K okolnosti, že žalobce dovozuje svou diskriminaci v důsledku nepřiznání dorovnávacího přírůstku, žalovaná podotkla, že opak je pravdou, neboť kdyby žalobci v rozporu s právní úpravou přiznala dorovnávací příspěvek, diskriminovala by tím všechny ostatní důchodce, kteří příslušné podmínky pro jeho přiznání splnili. Pokud žalovaná nerozhodla o žádosti podle představ žalobce, ještě to neznamená, že rozhodla nesprávně či nezákonně.

III. Žaloba

7. Ve své žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body. Předně odkázal na související řízení ve věci vedené pod sp. zn. 33 Ad 12/2017. Uvedl, že ho žalovaná „navedla“ k podání žádosti o dorovnávací příspěvek, který si sám vypočítal porovnáním výše důchodu, kterou by mu vypočítala žalovaná za předpokladu, že by byl parciální důchod ze SR vypočítán snížením o 1130 dnů, které v letech 1965 – 1968 prožil v ČR a odpracoval na brigádách a při studiu na střední škole ve Zlíně. Tento výpočet žalobce přiložil k žalobě.
8. Podle názoru žalobce však muselo být žalované zcela zřejmé, že podmínky stanovené v § 106a ZDP nesplňuje a že jeho žádost zamítne. K tomu žalobce

uvedl, že zákon „umí číst“ a rozumí tomu, že se na něho možnost dorovnávacího příspěvku zatím nevztahuje. Žalobce se však cítí diskriminován tím, že jedna skupina obyvatel ČR, která pobírá i důchod ze SR, na dorovnávací příspěvek dosáhne, a jiná – do níž náleží i žalobce – pak nikoliv.

9. Žalobci není jasné, jakým způsobem se do ZDP dostalo ustanovení § 106a a kdo tuto novelu prosadil. Žalobce v SR takřka „uvízl“, a to z důvodu studia dětí na středních školách v SR, a to až do roku 1996, kdy se ode dne 1. 4. 1996 stal opět rovnocenným občanem ČR, ale nikoliv stoprocentně, neboť jeho práva jsou vymezena kalendářními dny intervalu určeného zákonem o přiznání dorovnávacího příspěvku, jehož význam a smysl je mu zcela nepochopitelný.
10. Z uvedených důvodů se stal bez svého zavinění a nedobrovolně v důsledku rozdělení Československa tzv. migrantem, čímž mu jako občanovi ČR byla a jsou upřena základní práva. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

11. Ve svém vyjádření žalovaná v první řadě vyložila efekt Smlouvy po rozpadu ČSFR a zdůraznila, že kolizním kritériem čl. 20 Smlouvy je dotčen nárok každé osoby, která pracovala přede dnem rozdělení v ČSFR.
12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byla veškerá československá doba pojištění zhodnocena slovenským nositelem pojištění jednotně jako tzv. slovenská doba pojištění. Za dobu výkonu výdělečné činnosti žalobce v ČR od 1. 4. 1996 (probíhala souběžně s výdělečnou činností žalobce na Slovensku, kde byla dne 31. 1. 1998 ukončena), byl žalobci přiznán český starobní důchod.
13. Žalovaná dále citovala podmínky pro přiznání nároku na dorovnávací přídavek podle § 106a ZDP. Dorovnávací přídavek je speciální dávka k českému starobnímu důchodu, na niž má nárok pojištěnec, jemuž byl přiznán starobní důchod z českého pojištění a který současně splnil podmínky stanovené v ustanovení § 106a ZDP. Podstatou dorovnávacího přídavku je kompenzace rozdílu mezi výší starobního důchodu, jaká by pojištěnci náležela, pokud by doby důchodového pojištění před 1. 1. 1993 v důchodovém systému v ČSFR byly přičteny k dobám důchodového pojištění získaným podle právních předpisů ČR po 31. 12. 1992 úhrnem starobního důchodu náležejícího z důchodového pojištění SR a starobního důchodu náležejícího z důchodového pojištění ČR.
14. V případě žalobce nebyla splněna podmínka vyžadovaná ustanovením § 106a písm. b) ZDP, neboť byl na území ČR výdělečně činný až ode dne 1. 4. 1996 a nesplnil tak podmínku získání alespoň jednoho roku pojištění v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995. Žalovaná tedy v případě žalobce nemohla postupovat jinak než jeho žádost zamítnout.
15. Žalované není zřejmé, z jakého důvodu žalobce dovozuje, že mu vydáním napadeného rozhodnutí byla upřena základní práva. V tomto ohledu zdůraznila, že právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří lze uplatnit pouze v mezích zákonů, které je provádí.
16. Žalovaná upozornila, že není orgánem zákonodárným, ale výkonným a jakožto výkonný orgán je povinna právní předpisy ČR i EU dodržovat. Pocit žalobce, že se

stal nedobrovolně tzv. migrantem, není relevantní pro posouzení jeho důchodových nároků.

17. K námitce žalobce, že mu žalovaná „podsunula“ možnost požádat o tzv. dorovnávací přídavek, žalovaná uvedla, že žalobce byl na zvýšení starobního důchodu přiznáním dorovnávacího přídavku pouze upozorněn bez jakéhokoliv dalšího příslibu ze strany žalované o jeho následném přiznání.
18. V replice ze dne 27. 2. 2018 žalobce uvedl, že ho zaráží, že žalovaná nechápe, jakým způsobem byl poškozen a byla mu upřena základní práva. Pokud by měl žalobce stejná práva jako všichni občané ČR, poškozován by nebyl. Pokud měl v době existence společné ČSR žalobce stejná práva jako dnešní občané ČR, kteří po rozdělení společného státu pouze změnili volně státní příslušnost, došlo podle jeho názoru k porušení čl. 1 Listiny. Přijetím Smlouvy, na něž nemohl žalobce nijak reagovat, se stal z pohledu přístupu k sociálnímu zabezpečení nesvobodným a nerovným občanem ČR jak v důstojnosti, tak i v právech. Žalobce setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a uvedl, že mu vznikly náklady na poštovné ve výši 114 Kč.

V. Správní spis

19. Ve správním spisu jsou obsaženy podklady ke všem řízením ve věcech starobního důchodu, která byla se žalobcem vedena. Ohledně řízení zahájeného na základě žádosti ze dne 21. 6. 2017 o přiznání dorovnávacího přídavku podle § 106a ZDP, k níž žalobce připojil i vlastní výpočet rozdílu na vypláceném starobním důchodu, bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017, které bylo napadeno námitkami ze dne 5. 9. 2017.
20. Z ostatních podkladů týkajících se zejm. řízení o přiznání starobního důchodu krajský soud poukazuje na následující podklady založené ve správním spisu.
21. Podle evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku vydaného Střední všeobecně vzdělávací školou v Gottwaldově byl žalobce studentem této školy ode dne 1. 9. 1965 až do 30. 6. 1968. Podle evidenčního listu vystaveného Sociální poisťovnou Bratislava byl žalobce od 20. 1. 1992 veden jako osoba samostatně výdělečně činná nepřetržitě až do 31. 1. 1998.
22. Z osobního listu důchodového pojištění připojeného k prvostupňovému rozhodnutí je patrné, že doba pojištění ode dne 1. 9. 1965 do 13. 6. 1968 (1017 dnů) je vedena jako slovenská doba (SVK) – doba do 18 let. Doba pojištění ode dne 20. 1. 1992 do 31. 12. 1992 je rovněž vedena jako slovenská doba (samostatná výdělečná činnost).
23. V období od 1. 1. 1993 do 31. 1. 1998 žalobce pracoval v SR, o čemž vypovídá evidenční list vydaný Sociální poisťovnou Trenčín, podle něhož žalobce vykonával až do ledna 1998 v SR samostatnou výdělečnou činnost. Zároveň k době od 1. 1. 1993 do 31. 3. 1998 nejsou k dispozici žádné evidenční listy vydané zaměstnavatelem se sídlem na území ČR ani českou okresní správou sociálního zabezpečení. Od 1. 4. 1996 byl žalobce zaměstnán také na území ČR, což potvrzují evidenční listy vydané zaměstnavatelem Zlínský kraj, se sídlem tř. Tomáš Bati 21, Zlín. Žalobce získal celkem 6849 dnů české doby pojištění a 11142 dnů slovenské doby pojištění.

24. Podle rozhodnutí slovenské nositelky pojištění byl žalobci přiznán dílčí slovenský starobní důchod 21. 3. 2014, č. 500 614 0130 0 ve výši 364,20 EUR měsíčně. Slovenský dílčí starobní důchod byl následně žalobci zvýšen na částku 377,60 EUR, přičemž zároveň bylo rozhodnuto o jeho zvýšení ode dne 1. 1. 2013 a ode dne 1. 1. 2014.
25. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 4. 2015 žalovaná rozhodla o přiznání starobního důchodu podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. d) ZDP s přihlédnutím ke čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 se od 1. 1. 2015 přiznává starobní důchod ve výši 7456 Kč.

VI. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
27. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované. Zároveň nepovažoval za nutné ve věci provádět další dokazování, a jelikož účastníci vyjádřili svůj souhlas s tímto postupem, resp. nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas, rozhodoval krajský soud bez nařízení jednání za podmínek § 51 s.ř.s.
28. Krajský soud předně uvádí, že v předmětné věci mezi účastníky není spor o skutkový stav, nýbrž o právní hodnocení podmínek nároku na dorovnávací přídavek, příp. samotnou právní úpravu poskytování této dávky.
29. Krajský soud v první řadě považuje za vhodné vyložit rámec právní úpravy poskytování tzv. dorovnávacího přídavku. Ustanovení § 106a ZDP po novele provedené zákonem č. 274/2013 Sb. s účinností ode dne 1. 12. 2013 reagovalo na předcházející judikaturu Ústavního soudu ČR zakotvením zákonné konstrukce tzv. „dorovnávacího přídavku“.
30. Podle nového znění tohoto ustanovení tak platilo, že *„Nárok na dorovnávací přídavek má pojištěnec, kterému byl přiznán starobní důchod z českého pojištění (dále jen „český starobní důchod“), pokud a) získal před 1. lednem 1993 aspoň 25 let československé doby pojištění, za kterou mu byl po 31. prosinci 1992 přiznán starobní důchod ze slovenského důchodového pojištění (dále jen „slovenský starobní důchod“); v tomto zákoně se pro účely dorovnávacího přídavku za československou dobu pojištění považují doby zaměstnání a náhradní doby získané před 1. lednem 1993 podle československých právních předpisů a československá doba pojištění se započítává v rozsahu, v jakém se započítává podle právních předpisů České republiky účinných ke dni, od něhož byl přiznán český starobní důchod, b) získal v období od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1995 aspoň 1 rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky; pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby, c) český starobní důchod a slovenský starobní důchod jsou vypláceny ke dni, od něhož pojištěnec*

žádá o přiznání dorovnávacího přídatku, a d) výše dorovnávacího přídatku má ke dni, od něhož pojištěnec žádá o jeho přiznání, kladnou hodnotu.“

31. Tomuto kroku zákonodárce předcházela komplikovaný judikатурní vývoj, který se odehrával v podobě názorových střetů mezi Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem. Ústavní soud ČR tehdy v několika různých případech (zejm. srov. nálezy ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04) judikoval, že „vyrovnávací dávkou“ (příplatek či příspěvek k důchodu) z českého důchodového pojištění je třeba tzv. slovenským důchodcům poskytnout. Tato judikatura byla založena na tezi vyslovené již v nálezu Ústavního soudu ze dne sp. zn. II. ÚS 405/02, že na dobu zaměstnání pro zaměstnavatele se sídlem ve slovenské části československého státu proto nelze nahlížet jako na „zaměstnání v cizině“. Takové rozlišování mezi občany České republiky, jež je založeno na fikci, podle níž bylo zaměstnání ve Slovenské republice tehdejšího společného československého státu (resp. sídlo zaměstnavatele) „zaměstnáním v cizině“, považuje Ústavní soud ve světle výše uvedeného za diskriminující, neboť není podloženo „objektivními“ a „rozumnými“ důvody. Na tomto poselství je založen i nálezy ze dne 13. 11. 2007, sp.zn. IV.ÚS 301/05, který se týkal pojištěnky, která měla české občanství a trvale žila a pracovala na území ČR, přičemž pobírala dílčí slovenský a dílčí český důchod, nicméně domáhala se přiznání dorovnání do výše důchodu, který by jí náležel z českého důchodového pojištění, pokud by všechny její doby pojištění byly hodnoceny jako české.
32. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/12 byl Ústavní soud ČR konfrontován se závěry rozsudku Soudního dvora EU ve věci Landtová ze dne 22. 6. 2011, C-399/09, v němž Soudní dvůr EU označil podmínky pro přiznání důchodového dorovnání (české občanství a bydliště) za diskriminační. Ústavní soud ČR v tomto nálezu Ústavní soud setrval na svém názoru, že na problematiku nároků českých občanů plynoucích ze sociálního zabezpečení do doby 31. prosince 1992 nelze vztáhnout evropské právo, neboť se jedná o důsledek specifické události rozdělení Československa, která je nesrovnatelná s právními poměry plynoucími pro oblast sociálního zabezpečení z volného pobytu osob v EU. Právní názor Soudního dvora EU ohledně diskriminačního charakteru těchto podmínek pak označil za ultra vires.
33. Citovanou zákonnou úpravu tzv. dorovnávacího přídatku je třeba považovat za definitivní tečku za judikатурním konfliktem ve věci tzv. československých důchodů (viz k tomu obdobně Kol. aut. Důchody II. Sborník stanovisek veřejného ochránce práv. Brno: Kancelář veřejného ochránce práv, 2016, s. 143). Po nabytí účinnosti zákona č. 274/2013 Sb. se nelze domáhat přiznání dorovnávacího přídatku pouze na základě odkazu na některé dřívější nálezy Ústavního soudu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, čj. 6 Ads 175/2015-23, přístupný na www.nssoud.cz).
34. To potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 274/2013 Sb. (tisk PSP č. 905/0, rok 2013, přístupné na www.psp.cz), která uvádí, že „Smyslem navržené úpravy není plošně dorovnávat důchody všem pojištěncům, kteří získali jakoukoli dobu důchodového zabezpečení před rozdělením ČSFR, neboť ČR by tím nevyváženě a jednostranně přebírala v nepoměrné výši důchodové závazky bývalé federace a takový postup by neúměrně zatížil státní rozpočet. Navrhuje se proto dorovnání poskytovat jen v opodstatněných případech a zároveň stanovit podmínky nároku na dorovnání, které se

co nejvíce přiblíží požadavkům, které pro poskytování dorovnání stanovil Ústavní soud, aniž by se však použilo problematické kritérium českého státního občanství.“

35. K jednotlivým podmínkám pro získání nároku na dorovnávací příspěvek pak důvodová zpráva na vysvětlenou uvádí, že „Z principu legitimního očekávání uváděného v nálezech Ústavního soudu ve věci česko-slovenských důchodů lze dovodit, že toto legitimní očekávání mohlo být naplněno toliko u osob, u nichž došlo ke splnění podmínky potřebné doby zabezpečení ještě za trvání ČSFR¹⁾ a krátce po rozpadu ČSFR projevil vztah k ČR jako nástupnickému státu účastí v českém důchodovém pojištění. Proto se nárok na dorovnání navrhuje podmínit získáním aspoň 25 let důchodového zabezpečení za doby trvání ČSFR, neboť podle federálních předpisů platných k 31. prosinci 1992 (tj. podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení) se jednalo o potřebnou dobu zabezpečení nezbytnou pro vznik nároku na starobní důchod, v kombinaci se získáním alespoň jednoho roku pojištění v ČR nejpozději do 31. prosince 1995, neboť dnem 1. ledna 1996 nabyl účinnosti zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Jde jednak o období krátce po rozdělení ČSFR, jednak o dobu, po kterou v obou samostatných státech (v ČR i v SR) platil ještě původní federální zákon, podle kterého byly posuzovány nároky na důchody a důchody byly vyměřovány, tj. zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. U osob, které se po stanovenou dobu po rozdělení ČSFR českého důchodového systému neúčastnily, není dán dostatečně bezprostřední vztah k ČR jako nástupci federace.
36. Krajský soud má za to, že prostředky historického a subjektivně teleologického výkladu lze zcela zřejmě nalézt ratio legis předmětné právní úpravy, které je zcela v souladu s principy racionality a předvídatelnosti. Snahou zákonodárce bylo vyřešit mlhavý právní stav ohledně postupu žalované při přiznávání „vyrovnávacích dávek“ podle judikatury Ústavního soudu a zároveň reagovat na závěry Soudního dvora EU ve věci Landtová C-399/09. Krajský soud se tedy neztotožňuje s námitkami žalobce, že uvedená právní úprava postrádá rozumný smysl a je ze své povahy nespravedlivá, neboť cílem této úpravy nebylo přiznat dorovnávací přídavek plošně všem, kteří pobírají dílčí důchody z ČR a SR, ale jen takové skupině pojištěnců, u nichž je dán silný vztah k území ČR potvrzený dobou pojištění na jejím území v době krátce po rozdělení ČSFR a u nichž by mohl vzniknout oprávněný dojem, že se z nich stali „slovenští“ důchodci pouze na základě tvrdosti aplikace kolizního kritéria čl. 20 Smlouvy. Nejde tedy o bezdůvodnou diskriminaci žalobce, nýbrž o oprávněné rozlišování v rámci skupiny pojištěnců, kterým byla československá doba pojištění zhodnocena podle čl. 20 Smlouvy slovenskou nositelkou pojištění.
37. Žalobce sám nečiní předmětem sporu závěr, že nesplňuje podmínku uvedenou v písm. b) citovaného ustanovení, což je potvrzeno i z obsahu správního spisu. Žalobce v období 1. 1. 1993 až 31. 12. 1995 nezískal na území ČR žádnou českou dobu pojištění. Krajský soud nijak nepopírá, že z průběhu pojištění žalobce je zřejmé, že měl a má silný vztah k území ČR, kde celkově získal 6849 dnů doby pojištění a kde má také bydliště. Nicméně je nutno souhlasit se závěrem žalované, že podmínky § 106a odst. 1 ZDP jsou nastaveny striktně a je třeba je splnit kumulativně, aby nárok na dorovnávací přídavek vznikl. Proto není na místě extenzivní výklad, na základě něhož by snad žalovaná mohla od nesplnění předmětné podmínky odhlédnout, jak požadoval žalobce.

38. Pokud žalobce uvádí, že z něho citovaná právní úprava bez jeho zavinění a nedobrovolně v důsledku rozdělení Československa učinila tzv. migranta, pak k tomu krajský soud podotýká, že žalobce rozhodně není „migrantem“, nýbrž z pohledu aplikace evropských koordinačních nařízení tzv. „migrujícím pracovníkem“, neboť získal doby pojištění ve vícero členských státech EU. Význam tohoto pojmu není vůbec pejorativní a není důvodu, proč by měl tento status žalobci vadit.
39. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěrem žalované obsaženým v napadeném rozhodnutí, že žalobci nárok na dorovnávací přídavek podle ustanovení § 106a ZDP nevznikl, a proto byly jeho námitky zcela v souladu se zákonem zamítnuty.
40. Krajský soud toliko obiter dictum poukazuje na to, že podle ustanovení § 123h odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, platí, že *„Ministr práce a sociálních věcí a v oboru své působnosti ministři uvedení v § 9 odst. 3 mohou odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění ustanovení § 106a až 106c zákona o důchodovém pojištění; ustanovení § 106 platí přitom obdobně.“* Je na žalobci, zda využije i tuto zákonnou možnost přezkoumání svého případu, nicméně krajský soud upozorňuje, že na odstranění tvrdosti není právní nárok.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

41. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s. (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.